

Найстрашніша клятьба — полюбити раба!

I. Франко

Найстрашніше – не вмерти, жахливо не жити.

Страшно згаяти час і людей не любити.

У словах і у снах не знаходити суті.

Вільні руки тримати, немовби ті скуті.

Страшно падати? – Ні, найстрашніше лежати.

Від сумління втекти, «щиру» радість зіграти.

Так, жахливо в собі загубити людину.

Дати волю журбі, лити сльози невпинно...

Страшно жити в неволі одвічних ілюзій,

Обіймать ворогів, сторонитися друзів.

Найстрашніше у рабстві гнітючому скніти

І цю рабську покору в собі полюбити!

Я тремб у серці Бога

Я не народ, я лиш його судина,
Я пил століть, я спрага, я билина...
Я не Мойсей, я лиш його дорога
З п'ятьми, із рабства – до самого Бога!

Я не скала – я скалка, я тривога,
Бо битися у скроню вже знемога...
Коли пульсую – хтось лиш завмирає.
Ти голос чуєш – а мене немає.

Мої шляхи – досліджені і збиті.
Мої любові – в твої перелиті.
Хто ж там?! Це ти у черзі ночі?
Шукаєш слово стримано пророче...

Кричиш, волаєш – а тебе не чують!
Нуртують волю – ніби сталь гартують.
Зів'яле листя – то чуття торішні...
Нестигли на гіллі засохли вишні.

Нехай трембіти не про смерть віщують!
Хай ще почують! Хай мене почують!

Я не народ – я тромб у серці Бога!
А серцю битися знемога вже, знемога...
Як много важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце!

І. Франко

Ми слово чуємо з народження від мами,
Любов говорить ніжними словами.
Нас мудре слово сонцем зігріває,
І хворого теж слово підіймає.

Зоріє слово рідне, українське -
Гнітить, ламає покручем чужинське.
Ти можеш знати інших мов багато,
Не можна, друже, рідну забувати!

У нашім слові – шум карпатських буків,
Ясне сузір'я мелодійних звуків.
Дніпра прадавнього могутня сила.
У слові пташечка гніздечко звила.

Душею в слові можна відродитись.
Без нього в світі легко загубитись.
Бо хто ж безмовного колись почує?

Народ німий усе життя кочує...